Dan Iordăchescu sau tinerețea senectuții

(Costin Popa – 25 noiembrie 2008)

L-am admirat întotdeauna pe marele bariton Dan Iordăchescu. I-am admirat vocea, clocotul dramatic, rafinamentele, subtilitățile, cultura de stil în cânt, cultura generală interdisciplinară evidentă în construirea personajelor, implicarea în spectacol, în jocul scenic. I-am admirat diversitatea repertorială care nu s-a limitat la teatrul liric, ci s-a extins pe podiumul de concert, în vocal-simfonice, în recitaluri de lied. Îi admir acum, când a depășit frumoasa vârstă de 78 de ani, longevitatea artistică și curajul de a înfățișa publicului arta sa. Din când în când, maestrul oferă mostre care reamintesc de marile sale momente. O performanță care nu este la îndemâna oricui. Prin ce minune? E simplu. Dăruirea cu care întâmpină clipa emiterii primului sunet și care continuă fără oprire i s-a prezervat, inteligența cu care plămădește expresia i-a rămas aceeași, tehnica vocală dobândită de la ilustrul său profesor, Constantin Stroescu, îi permite să se apropie de partitură cu aceeași sonoritate de glas. Nu exagerez. Ascultându-l pe Dan Iordăchescu, admirându-i interpretarea plină de știința nuanțării, uiți de trecerea neiertătoare a anilor.

Am încercat recent acest sentiment, în marea sală a Ateneului Român, la manifestarea din 24 noiembrie, intitulată „Serata literar – artistică de gală, închinată aniversării a 90 de ani de la Marea Unire din 1918”, organizată de Primăria Sectorului 2 al Municipiului București și de Asociația Culturală și de Prietenie „Együtt – Împreună”. În acompaniamentul pianistului Alexandru Petrovici, Dan Iordăchescu a interpretat trei piese de rezistență din repertoriul său cameral, **Gornistul** de Paul Constantinescu, **S-ar găti badea de nuntă**, autor Simion Nicolescu și foarte cunoscuta **Balada purecelui** de Musorgski. La cererea frenetică a publicului, care a umplut până la refuz Sala Ateneului, maestrul a ales, ca bis, o restituire, o prelucrare de folclor din păcate prea rar cântată, **Șapte babe blestemate** de Runcu Colfescu.

Minuțiozitatea tălmăcirilor a fost exemplară, filonul umoristic s-a arătat debordant, satira – acidă (**Balada purecelui**), împletirea cu tragicul (**Gornistul**) a cutremurat. Dan Iordăchescu nu lasă să treacă nimic necomentat, neredat cu măiestrie, nici o notă, nici o măsură, nici o frază. Aici se regăsește unicitatea dintotdeauna a interpretărilor sale pe care, la vârsta senectuții, le expune cu neașteptată tinerețe spirituală.

Publicul l-a aplaudat, l-a ovaționat în picioare, oferindu-i omagiul și dragostea nețărmurită pentru înalta sa artă.

În aceeași seară, am reascultat cu bucurie minunata voce de mezzosoprană a Cristinei Iordăchescu-Iordache, una din fiicele maestrului, o valoare din nefericire deloc prezentă, practic, pe podiumurile bucureștene de concert și, mai grav, pe scena Operei Naționale. Ultima sa prezență a fost în... foyerul Operei, când a însoțit recitalul surorii sale – apreciata soprană Irina Iordăchescu – și când tatăl lor a cântat ca invitat de onoare.